

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Ἐὰν τὰ καλὰ αἰσθήματα καὶ τὰ καλὰ λόγια ἤρ-
τουν θὰ ἦτο ἡδὴ Μεγάλη Δύναμις ἡ πατρὶς ἡμῶν. Δι-
οῦτε οὔτε τὴν ἀγνότητα τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος αἰσθημάτων ἡμπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τις, οὔτε
τῶν καλῶν λόγων τὴν πληθώραν. Ἐκαστος ἔχει ἐν
τῇ καρδίᾳ ζωντανὴν καὶ πάγκαλον τὴν εἰκόνα τῆς πα-
τρίδος διαρκὲς δὲ μέλημα τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐη-
μερίαν αὐτῆς. Καὶ ἕκαστος, διδομένης ἡ καὶ μὴ διδο-
μένης εὐκαιρίας, διὰ λόγων θερμῶν καὶ εὐγλώττων
ἐκδηλοῖ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα, οὐδενὸς δὲ ἀν-
τιφρονούντος μένομεν πάντες εὐχαριστημένοι.

Οὔτε ὁμως διὰ νεκρῶν αἰσθημάτων, οὔτε διὰ λό-
γων, τοὺς ὁποίους οἱ ἄνεμοι διαλύουν ὡς καπνόν, σώ-
ζονται καὶ ἀκμάζουν ἔθνη, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι
ἐστημέναι τηλεβολοστοιχίαι ἐχθρικών αἰσθημάτων καὶ
δὲν ἐπιστρατεύονται τάγματα λόγων, ἀλλὰ στρατιαὶ
ἀνδρῶν καὶ πραγματικαὶ ἐπιδρομαὶ ἀνταγωνισμῶν φα-
νερῶν καὶ ὑπόουλων. Κατὰ τούτων ἀνάλογα πρέπει ν'
ἀντιταχθῶσιν ἐφόδια καὶ ὀχυρώματα θυσιῶν.

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ἐπίσης ὅτι κατὰ τοὺς
τελευταίους τούτους καιροὺς νέαν ἔλαβον ὄψιν τὰ καθ'
ἡμᾶς πράγματα. Καὶ ἂν δὲν συνετελέσθη ἐν ἡμῖν ἡ
προσδοκωμένη ψυχικὴ μεταβολὴ οὐδεὶς ἀπέμεινε μὴ
εὐχρηθεὶς τοῦλάχιστον νὰ ἐγκαταλείψωμεν ὁδόν, ἥτις
κατεδείχθη κακὴ καὶ σκολιὰ. Ἀλλ' ἀπὸ τῶν ψυ-
χικῶν μεταβολῶν μέχρι τῆς ἐκμεταλλεύσεώς των, ἀπὸ
τῶν ωραίων εὐχῶν μέχρι τῆς ἐκπληρώσεώς των με-
γάλη ἡ ἀπόστασις. Θὰ θελήσωμεν πράγματι νὰ σμι-
κρύνωμεν τὴν ἀπόστασιν μὴ ἐξακολουθοῦντες νὰ αἰ-
σθηματολογῶμεν, ἀλλ' ἐργαζόμενοι πρὸς τοῦτο;

Ἡ δὲ πρέπουσα ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐργασία καὶ
γνωστὴ εἶναι καὶ εἰς πάντα προσιτὴ καὶ σαφέστατα
καθωρισμένη. Ἄς ἐκριζώσῃ ἕκαστος ἐκ τῆς καρδίας
αὐτοῦ τὸ ἐπικρατοῦν ἔτι δόγμα ὅτι δὲν εἶναι ἀθέμιτοι
αἱ ἐκ τοῦ δημοσίου ὠφέλειαι, ἄς φυτεύσῃ δὲ καὶ
καλλιεργήσῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἱεράν, ἣν ἔχομεν ὑποχρέω-
σιν νὰ δίδωμεν καὶ οὐχὶ νὰ λαμβάνωμεν, νὰ ὑφιστά-
μεθα θυσίας οὐχὶ δὲ νὰ ζητοῦμεν ἐξ αὐτῆς τοιαύτας.

Διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος
ἐπιβάλλεται θεμελιώδης τοῦ τεως ἐγωϊστικοῦ ἡμῶν
βίου ἀλλαγὴ, ἀπόρριψις ἐν ἀνάγκῃ ἱκανοῦ μέρους τῆς
ιδιωτικῆς ἡμῶν εὐημερίας, ἐγκατάλειψις ἐγκαιρος καὶ
λήθη τῶν συνηθειῶν, ἃς ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐναγκαλιζό-
μεθα. Εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ προβῶμεν εἰς τοιαύτας
αποφάσεις; Ὑπηρετοῦμεν τότε ἀληθῶς καὶ ἐξαιρέτως
τὴν πατρίδα καὶ τὴν περιθάλλομεν ὡς τέκνα φιλό-
στοργα. Ἀντὶ τούτων, τῶν ἐπιδύνων, προτιμῶμεν τὴν
ἀνώδυνον ἐπίδειξιν αἰσθημάτων καὶ λόγων; Τότε ἐμπαι-
ζομεν τὴν πατρίδα καὶ γινόμεθα ἀξιοὶ χείρανος τύχης.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Τετάρτη.

(Λουκ. γ'. 5-15).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ¹ ταύτην· ἐξῆλθεν
ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι ² τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ
σπεῖρειν αὐτόν ³ ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κα-
τεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐ-
τό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξη-
ράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα ⁴ καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν
μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι ⁵ αἱ ἄκανθαι ἀπέ-
πνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγα-
θὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα ⁶
ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐ-
πρωτῶν δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἶπεν
ἡ παραβολὴ αὕτη· ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι
τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς
ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκού-
οντες μὴ συνιῶσιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπό-
ρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰ-
σὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ αἶρει
τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαν-
τες σωθῶσιν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκού-
σωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν
οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ
πειρασμοῦ ἀφίστανται· τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν,
οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλού-
του καὶ ὑπὸ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγον-
ται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι· τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοί
εἰσιν οἱ οἱ εἰς τὴν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες
τὸν λόγον, κατέχουσιν καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Σημειώσεις.

1) Πα ρ α β ο λ ῆ = ἀλληγορικὴ διήγησις, ἐξ ἧς ἐξάγεται ἡ-
θικὴ τις ἀλήθεια. 2) Το ὦ σ π ε ῖ ρ α ῖ. ἡ γενικὴ σημαίνει τὸν
σκοπὸν δι' ὃν ἐξῆλθε. 3) Κα ἰ ἐ ν τ ῷ σ π ε ῖ ρ ε ῖ ν α ὐ τ ὸ ν =
καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου τῆς σπορᾶς ὁ σπόρος πίπτει παντοῦ
ὅθεν διέρχεται ὁ σπορευτής. 4) Ἰ κ μ ᾶ δ α = ὑγρασίαν. 5) Σ υ μ φ υ-
ε ῖ σ α ῖ = σὺν τῷ σπόρῳ φυτρῶσται καὶ αὐξήσασιν. 6) Ἐ κ α τ ο ν-
τ α π λ α σ ῖ ὄ ν α, ἥτοι τὸ ἐν ἀπέδωκεν ἑκατόν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Τίτον ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου. Κεφ. Γ' 8-15.

ΙΗΣΟΥΣ Ο ΛΟΓΟΣ

(Ἐδημοσιεύθη ἐν φ. 20 τῇ 24 Ἰουλίου 1910).

ΟΙ ΟΚΤΩ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

3.

ΟΙ ΠΡΑΕΙΣ

Μακάριοι οἱ πρᾶεῖς οἱ αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Τοὺς μακαριστικούς τούτους λόγους, προσεκήρυξε πρὸ τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ προφήτης Δαβὶδ· αἱ δὲ πρᾶεῖς κληρονο-
μήσουσι γῆν, καὶ κατατρυφήσουσιν ἐν πληθεὶ εἰρήνης.

Πραεῖς λοιπόν ἐννοοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ οὐ-
 χί, ὡς εἵπομεν, οἱ ἀναίσθητοι, ἀλλ' οἱ κρατοῦντες τοῦ πά-
 θους, οἱ ἀναχαίτιζοντες τὰς ὀργὰς τῆς ὀργῆς, ὅπως μὴ ἀ-
 μαρτάνωσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
 Οἱ δὲ τοιοῦτοι ἀνθρώποι τοσοῦτον εὐδαίμονες καθίστανται,
 καὶ τοσοῦτον πολλαπλασιάζονται, ὥστε ὄντως πληροῦσι τὴν
 γῆν· γίνονται ἐν πλήρει εἰρήνῃ κύριοι μὲν τῆς γῆς, ἐν τῷ
 παρόντι βίῳ, κληρονόμοι δὲ καὶ τῆς πέρας τοῦ βίου τούτου
 αἰωνίας καὶ ἀφθάρτου γῆς, ἐν ᾗ ἀτελεύτητος μακαριότης.
 «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν».

Ἄνοιξε θλιθερὴ καρδιά καὶ πικραμένο χεῖλι,
Ἄνοιξε πές μας τίποτε καὶ παρηγόρησέ μας.
Παρηγοριά ἐστὶν ὁ θάνατος καὶ ἐλεημοσύνη ὁ Χάρος·
Ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς παρηγοριά δὲν ἔχει.
Χωρὶς ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴν μάνα
Χωρίζονται τ' ἀνδρόγυνα τὰ πολυαγαπημένα.
Πέρασ' ἐκεῖνο τὸ βουνό, πούναι ψηλὸ μεγάλο,
Πῶς ἀνταροῦλα στήν κορφὴ καὶ καταγινὰ στὸν πάτο,
Ἀνάμεσα στὰ δυὸ βουνά, δυὸ ἀδέρφια εἶν' θαμμένα
Κι' ἀνάμεσα στὰ μνήματα ἓνα κληῖμα φυτεμμένο·
κάνει σταφυλὰ χόκκινα καὶ τὸ κρασί φαρμάκι,
κι' ὅσες μαυοῖζες κι' ἄν τὸ πιῶν, καμμιὰ παιδί δὲν κάνει.
Νὰ τῶγαι πιεῖ κι' ἡ μάνα μου, νὰ μὴ μ' ἔχει γεννήσει.

Ἐταξείδευα πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ μικροῦ ἀτσιμποῦ, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐκτελοῦν τὴν ἀτσιμπούαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καὶ-
ρὸς ἦτο ἐξαιρετικὸς ἐπιβόητος ἐκάληντο τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ

Παράξενόν μου φαίνεται, ήρχισε, πώς σεις οι όποιοι φ
νεσθε να είθετε ξυπνά νοικοκυράπουλα, κάθεσθε και άκ
νε τοσ άνωρώπου τουτού, ό όποιοσ δλα αύτά σας τά λ
διά να γελή μαζί σας. θά στέκεσθε, λέγει, ώρας πολ
ύριοι. Μήπως εκάθεσθε όταν εκαλλιεργούστε τους άγα

Ἀπέβηκον λοιπὸν πολλοὺς καὶ ἀνδρεῖους, οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ αὐτοὺς δὲν δύνανται ἄναπληρώσωσι. Δὲν δύναται ἡ Μεσσηνία ἡ νῆα εἶπῃ ὅτι ἡ Σπαρτιαῖτις, ὅτε ἤκουεν ὅτι τέκνον αὐτῆς ἔπεσεν ἐν μάχῃ· ἃς λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διότι δὲν ἐδιδάχθη τὴν ταυτάτην πρὸς τὴν γενέτειραν γῆν καθοσιώσιν καὶ διότι τῆς Μεσσηνίας τὰ τέκνα δὲν χουσι πάντα κλεισθῇ ἐν Ἰθώμῃ, ἀλλ' ἀπολείπει ἀμέριμνοι κοῦσιν ἐν ταῖς παραλίοις πόλεσιν, ἐν ᾧ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν περιούκων στρατεύεται ἅπας ὁ δῆμος καὶ τῶν Εἰλωτῶν

Νέος χρητὴς τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ εἶπεν ὅτι, ἡ νίκη θὰ
στέψη τὰ μέτωπα ἐκείνων, οἵτινες πρῶτοι περὶ τὸν βωμὸν
τοῦ Ἰωμάτα Διὸς θὰ στήσωσι τρίποδας ἑκατόν. Οἱ Μεσ-
σήνιοι βραδύποδες τὸν νοῦν δὲν σπεύδουσιν εἰς τέλει τοῦ
κελεύσματος τοῦ θεοῦ. Αἶ! ἄς ἀνακείνη ὀλίγον ὁ Ἰωμάτας
Ζεὺς. Ἐπειτα ὁ βωμὸς αὐτοῦ εἶναι ἰδρυμένος ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τῆς Ἰώμης, ὅπου δὲν εἶναι φόβος ἀνερχόμενοι οἱ πολεμιοὶ καὶ

στήσωσι τούς τρίποδας, καὶ μάλιστα ἑκατόν. Ἡ νίκη εἶναι διὰ τούς ἀγρυπνοῦντας, ὡς πάντοτε κηρύττομεν. Οἱ Μῦροι οἱ μετὰ τοῦ Ξενοφώντος οὔτε τὰ πρόσθεν ὅρη τοῦ Κουρδιστάν οὔτε τὸ βαθύ καὶ σφοδρὸν ῥεῦμα τοῦ Τίγρητος οὔτε τὰς χιόνας τῶν ὀροπέδιων τῆς Ἀρμενίας, αἵτινες συνεπόδιζον καὶ ἐκάλυπτον αὐτούς, ἐφοβήθησαν, ἀλλ' ἐμποδὺς ἀπύστωες φερόμενοι ἦλθον εἰς τὰς Ἑλληνικάς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀκτὰς, καὶ ἐσώθησαν οἱ ἡμίθεοι. Οἱ ἐν Πλαταιαῖς πολιορκούμενοι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων (π.Χ. 428) πάντες ἤθελον ἀπολεσθῆναι, ἂν ἐκεῖ ἔμενον τὴν ἐξ Ἀθηνῶν μόνον ἀναμένοντες ἐπικουρίαν. Ἀλλ' ἐστράφησαν πρὸς ἑαυτούς, πρὸς τὸ θάρρος, ὅπερ λαμβάνομεν ἐκ τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ ἐν νυκτὶ σφόδρα θυελλώδει, ὅτε ποταμοὶ βροχῆς κατεκρημνίζοντο ἐκ τοῦρανοῦ, βρονταὶ δὲ καὶ χάλαζα κεραυνῶν διὰ τοῦ πατάγου αὐτῶν συνετάρασσον τὴν Βοιωτίαν πᾶσαν, διεξήλθον διὰ τοῦ περισφίγγοντος αὐτοὺς τείχους τῶν πολιορκητῶν τῶν ἀμερίμνω, δηλαδή ἀναισθήτως καὶ μωρῶς, κοιμωμένων καὶ διεξέφυγον εἰς Ἀθήνας.

Τοῦτο ἐγένετο καὶ τότε ἐν Μεσσηνίᾳ. Ἐν ᾧ οἱ Μεσσηνιοὶ βραδύτατα εἰργάζοντο τούς ἑκατόν τρίποδας τοὺς ξυλίνους, ἀδιάφορον ἂν τὸ θεῖον ἀναμένει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτὸ τιμῆς, δεικνύμενοι οὕτως ὀλίγον σέβοντες προθύμως αὐτὸν τὸν πολιοῦχον αὐτοῖς θεόν, ἀνὴρ Σπαρτιάτης οὐχὶ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν, ὁ Οἰδαλος, ταύτην ἐποίησε τὴν ἐπινοίαν τὴν σοφὴν καὶ εὐτόλμως ἐπέρανε. Ἐπλάσε τρίποδας πηλίνους μικροτάτους ἑκατόν, ἔθεσεν ἐντὸς πῆρας καὶ δίκτυα φέρων ὡς ὀρνιθοθήρας, ἀναμιχθεὶς τὴν ἐσπέρην μετὰ τῶν ἄλλων τῶν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἐπανερχομένων Μεσσηνίων, ἀγνοούμενος συνεισῆλθεν εἰς τὴν Ἰθώμην καὶ τὴν νύκτα ἀναβάς εἰς τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν ἔστησεν ὡς Λακεδαιμόνιος πρῶτος τούς ἑκατόν τρίποδας περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἰθωμάτα Διός.

Ὅτε τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀνέτειλεν ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου ὁ ἥλιος, ὁ μὲν Οἰδαλος εἶχε συνεξέλθῃ μετὰ τῶν Μεσσηνίων εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἀπεσώθη πρὸς τὸ σπαρτιατικὸν στρατόπεδον τὸ ἐν Ἀμφείᾳ, οἱ δὲ ἱερεῖς τοῦ Ἰθωμάτα Διός καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Ἀριστόδημος καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἡγεμόνων ἰδόντες τοὺς πηλίνους τρίποδας ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ τὸν δῆμον μὲν παραθαρρύνοντες ἔστησαν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἑκατόν τρίποδας τοὺς ξυλίνους, ἀλλ' ἤδη ῥέπει πρὸς τὴν πτώσιν ἡ Μεσσηνία, τὰ ἐκ τῶν θεῶν δὲ σημεῖα κατὰ δῆλον τοῦτο ποιοῦσιν. Οὕτω τὸ χαλκοῦν ἐν Ἰθώμῃ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ἀφῆκε τὴν ἀσπίδα, ἣν ἐκράτει, ἐν ᾗ δὲ ὁ Ἀριστόδημος ἔμελλε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Ἰθωμάταν Δία, οἱ εἰς τὴν θυσίαν τεταγμένοι κριοὶ ὥρμισαν κατ' ἀλλήλων καὶ πλήξαντες τὰ μέτωπ' ἀλλήλων συνέτριψαν τὰ κέρατα καὶ ἔπεσον νεκροί, ὥστ' ἐμιάνθη ἡ θυσία· οἱ κύνες δὲ οἱ ἐν Ἰθώμῃ εἰς τὸ αὐτὸ συνερχόμενοι ἐπὶ νύκτας ὠρύοντο, ὥς ἄθροοι ἔφυγον πρὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν Λακεδαιμονίων.

Ταῦτα κάκιστα σημεῖα ἐκ τῶν θεῶν ἐτάρασσον τὸν βασιλέα τῶν Μεσσηνίων. Φοβεὺς λοιπὸν ἦτο τῆς ἰδίας θυγατρὸς οὐχὶ ἱεροφάντης ὑψηλὴν τελῶν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος. Ἐκ τούτου ὄνειρα ἐπτόουν αὐτὸν τρομακτικὰ καὶ τέλος εἶδε καθ' ὕπνους ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ὅτε αὐτὸς ὥπλισμένος καὶ μέλλων νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην εἶχε τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἐπεφάνη μελανὰ ἐνδεδυμένη καὶ δεικνύουσα τὸ στήθος καὶ τὴν γαστέρα γυμνὰ ἐσχισμένα διὰ τῆς μαχαίρας, ὅτι δὲ ἀφ' οὗ ἐσχόρπισε τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων, ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ τὰ ὅπλα καὶ τοῦ ἐφόρεσε στέφανον χρυσοῦν καὶ λευκὸν ἔνδυμα, στολὴν, ἣν ἐνέδυσαν τοὺς βασιλεῖς τῶν Μεσσηνίων, ὅτε ἐξεφέροντο νεκροί. Τὸ δεινὸν ὄνειρον, τὰ κακὰ σημεῖα τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν, τὰ μαντεύματα αὐτῶν τὰ δηλοῦντα τὸν ὄλεθρον

τῆς Μεσσηνίας ἤγαγον εἰς ἀπελπισμὸν καὶ λιποψυχοῦντες εἰς τὸν τάφον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπισφύζοντες ἑαυτὸν, ἐξ ἔτη καὶ ὀλίγους μῆνας βασιλεύει Μεσσηνίων.

Οὗτοι ἐν ἀπογνώσει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς σιλέως αὐτῶν ὤρμησαν νὰ πέμψωσιν ἑκασίαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, ἀλλ' ἀνεχαίτισαν αὐτοὺς ὁ Δάμις καὶ ὁ Κλεῖ καὶ ὁ Φυλεύς, ὑφ' ὧν ὀδηγούμενοι πολλὰ ἠνδραγαθήσαν Μεσσηνιοὶ πάλιν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ οἱ στρατηγοὶ οὗτοι καὶ πρῶτοι τῶν ἄλλων ἐπὶ πολεμικῇ ἀρετῇ ἐφονεύθησαν λοιποὶ ἐγκατέλιπον τὴν Ἰθώμην. Καὶ ὀλίγοι μὲν τινεῖς τέφυγον εἰς Ἀρκαδίαν ἢ ἀλλαχοῦ, ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς ἐπίσθη εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ κατοικίας καὶ ἐγένετο δὲ τῶν Σπαρτιατῶν παραδώσας τὰς ἀσπίδας. Δὲν ὑπῆρχον πλέον μετὰξὺ αὐτῶν νὰ εἴπῃ, ὡς ἡ φρουρὰ τοῦ Μολογγίου, ἀτόσαι χιλιάδες αἱματωμένα ἄρματα δὲν πᾶσι δίδονται».

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑδομάδα.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλείρῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητι διαφορὰ γνώμων καὶ ἡ ἐκ ταύτης διαίρεσις. Ἀλλὰ τὸ ἡμῶν, πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ἔχει καὶ τὴν ἀρετὴν εἰς ὅλας τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐγκαταλείπει πᾶν προνόμιον, ὅ,τι δὲν συνάδει εἰς τὴν κοινοπραγίαν, καὶ ἀποστρέφεται εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Ἡ μεγάλη αὕτη ἐξ ἀπαιτεῖ, ὡς εἶπον, φρόνησιν. Ὁ θόρυβος καὶ τὸ αἰσθημα δὲν ἐνισχύουν τὸ ἔργον μας, ἀλλὰ μᾶλλον βλάβην. Ταῦτα λέγων δὲν ἐννοῶ νὰ ἀφεθῇ κατὰ μὲν συζητήσεις, ἀλλὰ νὰ σκεπτόμεθα, νὰ δρῶμεν καὶ νὰ αἰσῶμεν μετὰ φρονήσεως.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Ν. Σ μ ρ ν η ν. Τοιαύτη ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη ἐκ τῆς ἑτοίμης ἀλλοτρίως κατὰ τὰ ταχυδρομικά, ἥτις κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τοῦσαν δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ γραφείου καὶ θὰ μὲν ταχυδρομεῖται, ὡς στερουμένη τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀποστολέου. Χρ. Β. Ἀ μ φ ι σ σ α ν, Ν. Τ. Γ. Δ ε μ ε σ ὄ ν, Ν. Κ. Ἰ α γ ἄ ζ η ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — Κ. Μ. Σ ὁ ρ ο ν. Ἐπὶ αὐτῇ ἀλλὰ ἐκτοτε δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη πρὸς ἀποστολὴν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Καθ' ὅλην τὴν τριμηνίαν (Ὀκτωβρίου — Δεκεμβρίου) ὁ ἐκδότης διατεθῇ δεῖραι ἐξ ἑκατὸν διαφόρων προγραμμάτων φύλλων τῶν «Πατρῶν», ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τοιαῦτα, πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν πρῶτου βαθμοῦ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Κρήτης.

Ἡ ἀποστολὴ θὰ γίνῃ δωρεὰν καὶ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐπὶ ἀπλῇ διὰ δελταρίου αἰτήσεως, περιλαμβανομένη καθαρογραφήμενην τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ αἰτούντος καὶ ἀναλαμβάνοντος νὰ κάμῃ διανομὴν καθηγητοῦ ἢ διδασκάλου, ὡς καὶ τὰ ὅλα τοῦ σχολείου καὶ τῆς τάξεως ἐν ᾗ θὰ γίνῃ αὕτη.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Πατρῶν»

Πᾶν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῃ

Γεν. Γραμματεῖ τῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Ἀμφοτέρων

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθήνας